

Arrest

nr. 264 678 van 30 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 30 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 mei 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het volgende feitenrelaas correct voor in haar nota met opmerkingen:

*“Verzoekende partij verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, geboren te Accra op 17/02/1973. Verzoeker diende op 19.12.2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.
Op 08.02.2019 verklaarde de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.*

Op 08.02.2019 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 09.05.2019 diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de onontvankelijkheidsbeslissing 9ter, alsook tegen de bijlage 13 van 08.02.2019. Bij arrest nr. 226.787 dd. 27.09.2019 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep.

Verzoeker diende op 18.01.2020 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 07.02.2020 verklaarde de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie de tweede aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 07.02.2020 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 24.07.2020 diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de onontvankelijkheidsbeslissing 9ter dd. 07.02.2020, alsook tegen de bijlage 13 van dezelfde datum. Bij arrest nr. 245.801 en 245.802 dd. 09.12.2020 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beroepen tot nietigverklaring van verzoeker.

Verzoeker diende inmiddels op 25.09.2020 een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 10.11.2020 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de derde aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond.

Op 10.11.2020 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 15.12.2020 diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de 9ter ongegrondheidsbeslissing dd. 10.11.2020, alsook tegen de bijlage 13 van dezelfde datum. Bij arresten nr. 252.197 en nr. 252.198 dd. 06.04.2021 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bestreden beslissingen.

Op 19.05.2021 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de derde aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opnieuw ongegrond.

Op 19.05.2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt nog op dat het beroep, dat verzoeker aantekende tegen de beslissing die de aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ongegrond verklaarde, werd afgewezen met arrest nr. 264 677 van 30 november 2021.

De thans bestreden beslissing luidt:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van:

"(...)

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL"

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"EERSTE ONDERDEEL

1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ingediend op 25 september 2020 omwille van de medische situatie van verzoeker. Op 19 mei 2021 werd deze aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing - met het bijhorende advies van de arts-adviseur - werd beroep (een vordering tot schorsing en nietigverklaring) ingediend door verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht na de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

1. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij tevens rekening te houden met de gezondheidstoestand ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Verweerder is gehouden om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing. Dit volgt rechtstreeks uit artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is

slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

- 2. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling moet worden beoordeeld.*

In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet gaf verzoeker aan dat zijn medische ernstig is.

Verzoeker werd op 23 juni 2018 getroffen door een plotse en hevige hoofdpijn. Hij werd hiervoor opgenomen in het AZ Dymphna te Geel. Een CT/CTA leverde als resultaat op: "SAB uit geruptureerd communicans posterior aneurysma links". Op 24 juni 2018 volgt een endovasculaire behandeling van de communicans posterior aneurysma links. Verzoeker onderging deze een ingreep onder algemene anesthesie. De ingreep was succesvol (door middel van coiling).

Verzoeker volgende vervolgens een nabehandeling. Er dient onder meer te worden gezorgd dat er geen nieuwe bloedingen ontstaan. Een herbloeding kan immers het overlijden tot gevolg hebben. Verzoeker wees erop dat hij een nabehandeling ondergaat. Een herbloeding dient absoluut te worden vermeden. Mocht dit toch voorvallen, dan dient verzoeker opnieuw te worden geopereerd om een fatale afloop te vermijden.

De toestand van verzoeker verslechterde opnieuw. Hij werd opgenomen op de "stroke unit" van het Ziekenhuis Oost-Limburg van 8 september 2020 tot 11 september 2020 naar aanleiding van een vermoeden van ischemisch CVA, hetgeen werd bevestigd tijdens de onderzoeken. Er werd een controleraadpleging voorzien. Verzoeker dient ook levenslange medicatie te nemen.

De bestreden beslissing 19 mei 2021 omvat echter op geen enkele manier een motivering inzake de ingeroepen (en bekende) gezondheidstoestand van verzoeker.

Er wordt niet verwezen naar de beslissing van 19 mei 2021 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard (een formele motivering door verwijzing).

Hierdoor wordt de formele motiveringsverplichting geschonden.

De verzoekende partij merkt op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een legaal verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. De afweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze.

Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m.3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

- 3. In zoverre een schending van de formele motiveringsverplichting niet kan worden weerhouden, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens niet blijkt dat er - voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing - een individueel onderzoek werd uitgevoerd waarbij de gezondheidstoestand werd beoordeeld van verzoeker.*

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

4. *De verzoekende partij merkt bovendien op dat de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf bovendien niet te vereenzelvigen valt met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten.*

De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoeker het grondgebied moet verlaten binnen de dertig dagen) is fundamenteel verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

De afweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze aangezien artikel 74/13 Vreemdelingenwet expliciet de verplichting oplegt aan de gemachtigde om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsbeslissing (zo dient bv. wel rekening te worden gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij bij het nemen van deze beslissing ook al betreft het geen pathologie die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling indien er geen behandeling beschikbaar zou zijn).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet immers - in tegenstelling tot artikel 9ter Vreemdelingenwet - geen criteria voor het maken van de beoordeling van de gezondheidstoestand van verzoekster.

Hieruit volgt dat beide beoordelingen niet gelijk lopen en een beoordeling over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet niet identiek is aan de beoordeling van de gezondheidstoestand bij het nemen van een verwijderingsbeslissing.

Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2. Vooreerst merkt de Raad op dat het beroep, tegen de beslissing die de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaarde, werd afgewezen met arrest nr. 264 677 van 30 november 2021.

Het eerste onderdeel mist bijgevolg grond.

2.3. Verzoeker stelt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM geschonden zijn omdat de bestreden beslissing geen rekening houdt met verzoekers gezondheidstoestand en hierover niet motiveert.

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit artikel 74/13 en artikel 3 van het EVRM geen motiveringsplicht voortvloeit, enkel een onderzoeksplicht. Uit het administratief dossier blijkt dat de huidige bestreden beslissing op 15 juli 2021 ter kennis werd gebracht, samen met de beslissing van het ongegrond verklaren van de aanvraag, gegrond op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (hierna: de medische regularisatieaanvraag) en met het onderliggend medische advies van de arts-adviseur van 19 mei 2021. Hieruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de medische toestand van verzoeker vooraleer de bestreden beslissing te nemen.

2.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke grondslag: verzoeker is niet in het bezit van een geldig visum of geldig paspoort.

De verzoekende partij toont niet aan dat deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoekende partij betwist of weerlegt niet dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Tevens merkt de Raad op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verder merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet lukraak verwijst naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet maar wel degelijk preciseert dat artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet van toepassing is. In de mate dat de verzoekende partij met deze grieven afleidt dat hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden zijn, zijn deze grieven niet dienstig.

Verder vergt de formele motiveringsplicht niet dat de verwerende partij de motieven over de gezondheidstoestand van verzoeker herhaalt, gelet op de kennisgeving van de beslissing over de medische regularisatieaanvraag en het medisch advies van de arts-adviseur.

Dit onderdeel is ongegrond.

2.5. In een volgend onderdeel herhaalt verzoeker zijn grieven over zijn medische aandoening en de nabehandeling en haar ernst. Opnieuw verwijt hij de verwerende partij hierover niet te motiveren. De Raad herhaalt dat zijn gezondheidstoestand uitvoerig werd onderzocht in het medisch advies van de arts-adviseur, hem ter kennis gegeven, dat de ernst ervan werd erkend, maar dat geoordeeld werd dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische noden voorhanden zijn in het herkomstland. De arts-adviseur stelde ook vast dat er geen tegenindicatie bestond voor het reizen. De Raad ziet niet in welke andere afweging nog moest gemaakt worden voor het nemen van de bestreden beslissing en verzoeker verduidelijkt dit geenszins *in concreto*.

Artikel 74/13 voorziet dat de gezondheidstoestand van verzoeker wordt onderzocht, wat op uitvoerige wijze is gebeurd in de procedure over de medische regularisatieaanvraag.

Ook dit onderdeel is ongegrond.

2.6. Waar verzoeker de bestreden beslissing verwijt geen individueel onderzoek te hebben verricht over de beoordeling van zijn gezondheidstoestand, miskent verzoeker opnieuw de kennisgeving van het medisch advies van de arts-adviseur. De schending van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden. Verzoeker legt zelfs niet uit op welke wijze hij artikel 3 van het EVRM als geschonden ervaart tenzij de opmerking dat geen rekening is gehouden met zijn gezondheidstoestand, wat manifest onjuist is.

Voor zover de verzoekende partij met haar betoog nog een schending van artikel 3 van het EVRM opwerpt, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, *N./Verenigd Koninkrijk*). Het begrip “*uitzonderlijke gevallen*” werd nader omschreven in de zaak *Paposhvili / België* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde:

“183. The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.” (Het Hof oordeelt dat onder “andere

zeer uitzonderlijke gevallen”, zoals bedoeld in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk*, die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.)

In casu toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan, temeer in het licht van de vaststellingen van de arts-adviseur die oordeelde dat *in casu* een adequate behandeling voor de aandoening van de verzoekende partij in het herkomstland beschikbaar en toegankelijk is. Voor zover als nodig verwijst de Raad naar zijn bespreking hoger.

Verzoeker gaat uitvoerig in op het verschil in “finaliteit” van de bestreden beslissing en de ongegrond verklaring van de medische regularisatieaanvraag, maar concretiseert dit niet, terwijl blijkt dat de arts-adviseur wel degelijk heeft onderzocht of de ziekte niet kan leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM, wat niet het geval is omdat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is.

Voorts toont verzoeker niet aan met welk dienstig gegeven de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden.

Het eerste middel is in al haar onderdelen ongegrond.

2.7. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

1. *De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit (Ghana). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft.*

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Ghana waar verzoeker geboren is en dit binnen een termijn van 30 dagen.

Op geen enkele manier wordt rekening gehouden met de lange duurtijd van het verblijf van verzoeker in België en zijn sociaal netwerk in België, hetgeen blijkt uit zijn langdurig verblijf in België (zonder beroep te doen op de Belgische sociale zekerheid). Verzoeker is van hen afhankelijk om te voorzien in zijn basisbehoeften (zoals onderdak). Dit netwerk ontbreekt in Ghana.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt evenwel steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder."

2.8. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Uit de synthesesnota van 12 april 2021 blijkt dat de verwerende partij een onderzoek heeft gevoerd in het kader van de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. In deze nota is gesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hij andere familieleden in België heeft. Verzoeker toont niet aan dat hij (schoolgaande) kinderen heeft in België en dat niet blijkt dat er een medische *contra*-indicatie is voor een terugkeer naar het herkomstland. De vage beschouwingen van verzoeker zijn niet van aard deze vaststellingen te weerleggen.

Verder houdt verzoeker voor dat hij afhankelijk is van zijn sociaal netwerk om te voorzien in zijn basisbehoeften, waaronder onderdak. Dergelijk netwerk heeft hij niet in Ghana. Verzoeker legt evenwel niet uit waaruit dit "sociaal netwerk" in België dan wel bestaat.

Artikel 8 van het EVRM luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verwerende partij merkt correct op in haar nota met opmerkingen:

"Terecht werd in dit kader door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat er nog andere gezins- of familieleden van haar in België verblijven, zodat geen beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt.

De loutere bewering van de verzoekende partij, met name dat zij afhankelijk is van haar sociaal netwerk in België om te voorzien in haar basisbehoeften, volstaat allerm minst om afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij blijft immers volkomen in gebreke om haar bewering ook maar enigszins te staven, dit nog los van de opmerking dat nergens blijkt dat de verzoekende partij -voor zoveel als nodig- in het land van herkomst niet verder financieel zou kunnen worden ondersteund door haar sociaal netwerk in België.

Er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat het de verzoekende partij onmogelijk zou zijn om terug te keren naar het land van herkomst. Eén en ander klem t a fortiori nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij geenszins reeds jarenlang onafgebroken in België verblijft.”

Verzoeker toont met zijn loutere vage beweringen, door niets ondersteund, geen beschermenswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan.

Verzoeker toont evenmin aan dat zijn verblijf in België van lange duur was. Uit de gegevens van het administratief dossier, zoals het de Raad voorligt, blijkt de aanwezigheid van verzoeker in België slechts sedert 2018.

Voor wat de aanhaling van de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, verwijst de Raad naar punt 2.6.

Verzoeker stelt nog dat de verwerende partij geen rekening hield met de gevolgen van de heersende coronacrisis. Verzoeker laat na te preciseren waarom de wereldwijde coronapandemie voor hem persoonlijk problematisch is. Hij laat de Raad in het ongewisse of hij al dan niet werd gevaccineerd tegen het COVID-virus en laat na uiteen te zetten wat de toestand in het herkomstland is. Het komt de Raad niet toe zelf een onderzoek op te starten. Hij heeft in zijn aanvraag evenmin gewag gemaakt dat Corona een probleem zou vormen voor zijn gezondheid, laat staan waarom. Geen enkele actualisatie over deze problematiek werd toegevoegd tijdens de hangende medische regularisatieaanvraag. Hij laat na uiteen te zetten welk de gevolgen van de coronacrisis dan wel zijn en stelt ter terechtzitting dat de elementen rond de coronacrisis niet werden kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij kan niet verweten worden geen acht te slaan op grieven, haar niet kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Deze louter vage bewering laat niet toe de schending van de door verzoeker aangehaalde bepalingen vast te stellen.

2.9. De Raad besluit dat de schending van de door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginsel van behoorlijk bestuur in al haar onderdelen ongegrond zijn.

Ook het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN